

Mi köt Jézushoz és az Újszövetséghez?

Manapság illik megkérdőjelezni mindent, azt is, ami nincs, de mindenekelőtt azt, ami van. Van-e értelme a türelemnek, a szeretetnek, az életünknek? Bár ezekre gyorsan kész a válasz: mindenekelőtt a siker, a pozitív kibontakozás, illetve minden másnak lesöpörése ennek az útjából. Ami a legmaibb kérdés: Mi közünk van a kereszténységhez, személy szerint Jézushoz, illetve mindahhoz, amit szeretett volna megvalósítani az Istenország gondolatával? Látszólag meglehetősen unalmas kérdés, de a válasz mégis elkerülhetetlen, hiszen az is válasz, ha nem válaszolunk.

Mi közünk Jézushoz? – Első halásra túl egyszerűnek tűnhet, valójában azonban már sok okos embernek beletört a bicskája. Magyarán: talán hozzátehetjük, hogy a választ nem maga a kérdés szabta meg, hanem az, ami mögötte van, a mai valóság! Könnyű azt mondani, hogy semmi közöm hozzá, vagy azt, hogy nagyon is kötődöm hozzá, de a valóság egy olyan társadalom, amely legalábbis a kezdetek szerint keresztényinek, vagyis Jézus szerintinek indult volna, aztán sajnos az évszázadok olyan ügyesen kimosták belőle az igazi jézusit, hogy csak a ruhája maradjon meg, amelyben már nincsen senki, azazhogy mégis, a mi hatalom és a gazdagság utáni vágyunk, amelyhez akár a kereszténység is jó eszköznek látszik. Ez aztán tökéletesen megmásította mindazt, ami lett volna, ha valóban közünk lenne a názáreti prófétához.

Bármilyen lehangoló is a mai világ zilált képe, kíséreljünk érdemben válaszolni a kérdésre. Először is tekintsük át azt, amit a történelemből tudhatunk. Jó 2000 évvel ezelőtt Palesztinában megszületett egy ember, aki az egyik legkötöttebb vallást akarta egyszerűen szólva megváltoztatni, megreformálni. Jézusnak hívták a názáreti prófétát, aki tulajdonképpen nem akart semmiféle vallást alapítani, ellenkezőleg, olyan életformát hirdetett meg, amely feje tetejére állította a zsidó vallást és annak vezetőit. Ott, abban az időben ez életveszélyes vállalkozás volt, Jézus sem úszta meg élve.

Meg kellett halnia, mert azt tartotta, hogy inkább ő haljon meg, mint hogy az Isten ügye fusson zátonyra. Valószínűleg nem volt tudatában annak, hogy a földön hol és hány ember élt, de azzal minden bizonynyal tisztában volt, hogy üzenete, amelyet Isten üzenetként hirdetett meg, mindenkinek jól jönne. Minden erejével azon volt, hogy legalább az a néhány tanítvány, aki hozzá csatlakozott, kellően tisztában legyenek azzal, mit akar az Isten tőlük, meg általában az emberektől. Annyira igyekezett bízni bennük, hogy ő maga egyetlen sort sem írt le, a tanítványokra bízta, hogy üzenetét megértsék és valóra váltsák. A tanítványok legnagyobb része egyszerű, kétkezi munkás volt, de éppen ez volt a biztosíték, hogyha ők megértik, akkor akárki más is megérti, mit üzen Isten az embernek.

Jézus nem írt teológiát, sem filozófiát, nem rendezett ájtatosságot, rendkívüli imaórát, parancsokat sem osztogatott, azt az egyet kivéve tette, hogy úgy szeressük Istent és embertársainkat, ahogy ő. Mindent ezért tett, *körüljárt, jót cselekedve* (ApCsel 10,58); „*amit én tettem, ti is azt tegyétek*”, mondta (Jn 13,15-16). A mai ember inkább megfordítaná, és úgy mondaná: ahogy-amit mi emberek mint a teremtés urai teszünk, vagy nem teszünk, azt Jézus hagyja jóvá; mondja, hogy ő is azt tenné, és ez az a pont, ahol nyilvánvalóvá válik, mennyire eltávolodtunk az eredeti jézusi gondolatától. Mi, akik ma itt élünk, örökségül kaptunk egy olyan világot, amellyel jószerével nem tudunk mit kezdeni, egy kereszténynek mondott társadalmat és berendezkedést, amellyel szemben több a kétségünk, mint a rokonszenvünk. Mi itt az igazság? Miért ez a kettősség?

A kettősség onnan ered, hogy szándékaink és tetteink sajnos csak ritkán fedik egymást, és ez érvényes nemcsak magánéletünkre, hanem társadalmi ténykedéseinkre is. Mondjuk, beszélünk, előadásokat tartunk róla, csak a valóság valahol belefut ember gyengeségeinkbe, gyarlóságainkba. Meghirdetjük a keresztény társadalmat, imádko-

zunk, „tüntetünk Jézus mellett”, de azért nem akarózzik egészen rábízni életünket.

Már Jézus kortársainak is feltűnt, hogy mit akarhat egy názáreti ács, de hiába háborogtak, az emberek csak mentek hozzá, és ami a legfurcsább volt, nem akartak elmenni, nemegyszer késő estig hallgatták, csaknem étlen-szomjan. Különösen azok, akik a vallás hivatalos védőinek kiáltották ki magukat, a farizeusok meg az írástudók számára volt sértő, hogy az emberek nem őket ajnározzák, hanem az ismeretlen názáreti prófétát tüntetik ki figyelmükkel.

Miben volt új, sokak számára megengedhetetlen botrány, másoknak pedig régen várt isteni üzenet Jézus tanítása? A vallási vezetőknek először még csak érdekes és szokatlan volt, szimatoltak, nyomozgattak, de amikor azon kapták beépített embereiket, hogy rokonszenveznek Jézussal, betelt a pohár, és keresték az alkalmat, hogy eltegyék láb alól. Nem tudták elviselni, hogy olyan Istenről beszél, aki nem a törvényeken lovagol, nem a bűnöket strigulázza, aki semmit sem kér szeretetéért cserébe, él-hal az emberért, és aki nem megalázza akarja az embert, hanem felemelni, és ezért mindent képes feláldozni.

Jelenlétével, egész emberi megjelenésével, tanításával Jézus azt célozta: Nem mi kerestük, nem mi akartunk közeledni, nem mi próbáltunk szeretni, mert Isten mindenben megelőzött minket (1Jn 4,19), első-sorban a szeretetben, mert Isten nem ítélkezni akar fölöttünk, hanem meg akar ismerni és meg akar érteni minket, hiszen igazán csak a szeretetben lehet megismerni a másikat. Szeretetünk mértéke éppen ezért azonos istenismeretünk mértékével, mert csak aki szeret, az ismerheti Istent, és csak aki szeret, az ismerheti meg a másik embert – és ahogy valójában Jézuson keresztül ismerjük meg Istent, úgy az is jó lenne, ha a másik emberben meglátnánk Jézust, és kísértésünk lenne felfedezni a benne rejtőző Istent.

Sulyok Gábor